C U L T U R A

MAANDBLAD VAN HET CULTUREEL CENTRUM ARUBA

JAARGANG 2 MAART 1956 No. 12

Redactie: J. J. STAM
Druk: GENERAL PRINTING

Op het schoon zijnen van Juffer Appelona Pijnbergs

In 't rijzen van de koele dag
Als ieder nog te slapen lag,
Zat Appelona, die ik zag
— 't Zijn mij geen dromen —
In de schaûw der bomen,
En streelde een luit,
Terwijl zij uit
Een heldere boezem zong.
Stil hield de tong,
Die 't geveert' 1)
Van het hele woud braveert. 2)
Het zingen,
't Springen,
't Fluiten,
't Tuiten
En 't zwieren,
Gieren,
Dat
In de
Linde
Leefde,
Zweefde,
Was nu stil en zat
Te luisteren;
't Fluisteren
Van de blaân ging zacht;
O goôn,
Zo schoon
Een zang
Haar dwang
Heeft mij verkracht. 3)

Jan Luiken (1649-1712)

1) wat gevederd is, het gevogelte; 2) overtreft; 3) krachteloos gemaakt.

De grote winst die de vernieuwing van de dichtkunst bij het doordringen van de Renaissance heeft gebracht, bestaat uit het feit, dat de dichter gaat beseffen, dat de inhoud van zijn gedicht moet weerspiegeld worden in de vorm. Rhythme, klanken en beelden moeten meehelpen uit-béélden, wat de dichter met zijn woorden wil zeggen. De dichter zal er sinds de Renaissance naar gaan streven de rhythmische golving en de klankwerking van zijn verzen in overeenstemming te brengen met de gedachte — en gevoelsinhoud van zijn dichtregels. De beste Renaissance-dichters schreven gedichten, die juweeltjes van dichtkunst, van taalplastiek zijn. Zoals de grote schilders der Gouden Eeuw iedere sfeernuance met kleur en lijn op het linnen tot leven weten te wekken, zo zullen zij, de dichters, dank zij hun meesterschap over de taal, iedere stemmings- en gevoelsnuance in hun versregels tot leven weten te wekken, door een bewust benutten van de uitbeeldende werking van de klanken der woorden en door een nauwkeurig aanpassen van de rhythmische op en neergolving van de versregels aan iedere schakering van het door de ontroering bewogen gemoed. Jan Luiken is de laatste grootmeester der Renaissance lyriek. Op later leeftijd schreef hij prachtige godsdienstige poëzie, die wat diepte van gedachte en innigheid van gevoel betreft haar weerga niet heeft in de Nederlandse letterkunde. In zijn jeugd schreef hij luchthartiger gedichten, maar ongemeen boeiend ook door hun rijke rhythme en zangerigheid. Een fraai voorbeeld daarvan biedt U het hier afgedrukte gedicht uit zijn „Duytsche Lier", hetwelk is geinspireerd „Op het schoon zingen van juffer Appelona", die met haar prachtige stem het lustige, gevederde koor tot zwijgend luisteren noopte en des dichter hart stokte van ontroering om zo'n beklemmend schone zang.

t.v.

I N H O U D

Aruba Camera Club

ORANJESTAD - ARUBA

Wij hopen dat het jaar 1956 voor onze vereniging een even geslaagd jaar zal worden als dat 1955 was.

Wij kunnen dan op het afgelopen jaar met veel genoegen terugzien, immers het was een geslaagd jaar.

Dat jaar telde de vereniging 43 betalende leden, die met een gemiddelde opkomst van 20 leden een flinke activiteit aan de dag legden. Op de 12 georganiseerde clubavonden werden 155 foto's medegebracht en door de leden beoordeeld. Dit is gemiddeld 13 foto's per avond.

De opgegeven onderwerpen waren zeer gevarieerd en waren in de volgorde van behandeling; kerststemming, vrij-onderwerp, carnaval, cactus, huis, haven, dier, boom, vrij-onderwerp, portret, koninklijkbezoek en vrij-onderwerp.

Bij opgave van vrij-onderwerp bleek de inzending van het aantal foto's steeds het grootst te zijn; het kleinst waren de inzendingen steeds bij een opgave van tijdelijke aard als carnaval en koninklijkbezoek. Hoewel het -portret-onderwerp- aanvankelijk te zwaar leek voor onze jonge vereniging, heeft de daaraan voorafgaande instructieavond veel tot het goede en actieve resultaat, nl. 10 foto's, bijgedragen. Ook de bezoeken van leden van andere verenigingen, zoals van de Lago, waren zeer genoegelijk. Dit mede doordat deze amateurs die veelal zeer ervaren bleken te zijn, een aantal van hun beste foto's medebrachten.

Een van de mijlpalen in ons verenigingsjaar was ongetwijfeld het resultaat van onze deelname aan de op Curaçao gehouden en door de Curaçaose Camera Club georganiseerde expositie/wedstrijd, waaraan wij met 14 zwart wit foto's en 12 kleurenslides hebben deelgenomen. De resultaten die de leden van onze vereniging daar behaalden waren buiten verwachting. Drie leden behaalden prijzen in de vorm van waarde-bonnen en een een eervolle vermelding in de zwart/wit klasse en een een eervolle vermelding in de klas kleurenslides.

Zeer plezierig was ook dat onze Curaçaose vrienden op ons verzoek de hele expositie naar Aruba zonden, zodat deze hier in Trocadero, niet alleen tenbehoeve van de leden van onze club doch voor een ieder, geexposeerd kon worden. De belangstelling voor deze tentoonstelling was dan ook zeer groot.

Op de bijeenkomst van 20 December werd het verenigingsjaar op een enigzins feestelijke wijze besloten met een gezellig onder-ons, tijdens welke de leden die winnaar werden van de door ons in de club georganiseerde competitie, werden bekend gemaakt en de prijzen uigereikt. Deze winnaars waren de Heren A. Carpay .1ste prijs, V. Bellm, 2de prijs en P. Burger, 3de prijs.

Het werkprogramma voor 1956 is door ons samengesteld en daarbij is zoveel mogelijk rekening gehouden met de door de leden gedane suggesties.

De samenstelling daarvan is als volgt:

maand	afdeling A	afdeling B	kleuren
febr.	de kunst	de kunst	— —
mrt.	planten, bloemen, dieren	planten, bloemen, dieren	— —
april	— —	— —	onze kust, strand, zee, baaien, haven
mei	landschap of avondopname	vrij-onderwerp	— —
juni	sport, spel, jeugd, of kinderspel	sport, spel, jeugd, of kinderspel	— —
juli	— —	— —	landschap, zonsop-of ondergang, of oude huisjes
aug.	schepen, haven	landschap of avondopname	— —
sept.	portretstudie	schepen, haven	— —
oct.	— —	— —	bloemen, stilleven of interieur
nov.	vrij-onderwerp	portretstudie	— —
dec.	lijnenspel, rythme	lijnenspel, rythme	— —

De clubavonden zullen zoveel mogelijk op de dinsdag welke in de buurt van de twintigste van die maand valt, worden gehouden. De juiste data zullen steeds nader bekend worden gemaakt.

Excursies: Zeker twee excursies zullen worden gehouden, bijzonderheden volgen t.z.t.

Lezingen: Lezingen en voordrachten staan op het programma met onderwerpen als lensen, compositie, kleuren, portretten.

Opmerking: Voor wat betreft de opdracht van de maand maart, delen wij onze leden mede, dat deze door ons is vastgesteld ingevolge het verzoek van de Natuurwetenschappelijke Werkgroep, Aruba. Onze beste resultaten zullen op onze stand op de door de Werkgroep te organiseren tentoonstelling worden getoond.

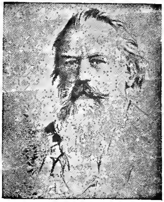
Contributie: Voor 1956 is deze vastgesteld op f. 10. Wij verzoeken de leden spoedig de Penningsmeester te willen blijmaken. Dit geld ook voor hen die 1955 nog achterstallig zijn.

Abon. Focus: Geinteresseerden gelieven zich omgaand op te geven. Het Bestuur.

Losse opmerkingen bij ons radio-programma

De maand Maart brengt U twee grote werken van zeer uiteenlopende aard. Allereerst is daar de uitzending van Gounod's meesterwerk: Faust. Naar het woord van Max d'Ollone was Gounod niet alleen een groot musicus, maar ook een zeer intelligent man, rijk aan culturele smaak en begiftigd met een rijke ziele-adel en een edelmoedig hart. Zijn Faust heeft steeds veel roem geoogst en dat niet alleen bij het grote publiek, maar ook bij zijn collega's. Berlioz sprak reeds daags na de première van talrijke mooie passages en noemde de derde acte als het hoogtepunt van het werk. Ook Wagner schreef, dat de tuinscene een nieuw, onbekend geluid liet horen in de Franse opera-literatuur. En Debussy verklaart dat de opera te Parijs dit werk blijft spelen om verschillende redenen, maar vooral omdat Faust „represénte un moment de la sensibilité francaise".

Ravel zegt onomwonden, dat de man die de tuinscene heeft geschreven „est un grand musicien". En Gabriel Fauré zei van dit prachtige werk, dat „que si un cataclysme mondial devait détruire toute la musique gravée sauf une seule, c'est Faust, car sa substance est si riche qu'elle permettrait aux générations futures de reconstituer ce que fut l'art musical de notre civilisation", dat, indien een wereld van vasttende ramp alle geschreven muziek zou vernietigen, dan nog zou alles niet verloren zijn, als Faust gered werd, want deze muziek is zo rijk van inhoud, dat ze toekomstig generaties in staat zou stellen zich een idee te vormen van het muzikale kunsten van onze beschaving.

Joh. Brahms

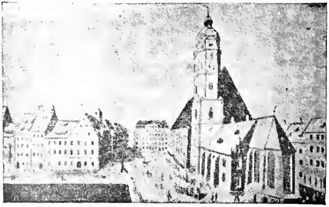
Aan alle loftuitingen hoeft weinig meer toegevoegd te worden dan deze aansporing: Luistert U eens naar dit prachtige werk. De muziek heeft ons zoveel te bieden, dat het niet doenlijk is alle goede eigenschappen van deze opera op te noemen. Misschien is het sterkste argument wel te vinden in het feit, dat „Faust" om zo te zeggen gemeengoed is geworden van prachtisch de gehele wereld.

Wij brengen U deze opera in een uitvoering van het Koor en Orkest van het Théâtre National de l'Opera van Parijs onder leiding van André Cluytens.

De solisten zijn: Victoria de Los Angeles, Martha Angelici, Solange Michel, Boris Christoff, Nicolaï Gedda, Jean Borthayre en Robert Jeantet.

De drie laatste uitzendingen van het C.C.A. over Radio Kelkboom zijn gereserveerd voor een uitzending van één van Bach's grootste scheppingen: Mattheus Passion. Dit werk werd geschreven in 1729 en is één van de 5 Passionen, die Bach geschreven zou hebben. Wij moeten ons als luisteraar realiseren, dat Bach in zijn Mattheus-Passion zich als het ware heeft vereenzelvigd met de Christus, de hoofdfiguur in het Lijdensdrama. Hij voert ons de lijdende Christus ten tonele door een zeer persoonlijke bril bezien.

Daarbij vergeet hij niet moraliserend op te treden middels de profane teksten. Dt aandachtige luisteraar zal ongetwijfeld getroffen worden door de muzikaal verwerkte spanningen en gevoelens die Bach moeten hebben bezield bij het schrijven van deze muziek. Bach verpersoonlijkt hier het wereldgeweten in zijn schuldvraag tegenover het Lijden van de Godmens. Hij spreekt niet tot de wereld, neen hij voert de wereld mee naar dit Lijdens drama en confronteert

Thomaskerk te Leipzig

Joh. Seb. Bach

niet een mens, maar dè mens, het gehele mensdom met de liefde van God, Die in Zijn Lijden ons die liefde toont.

De beginregel van die machtige koraalfantasie: „O Mensch, bewein' dein Sünde grosz" moet bij het eerbiedig toeluisteren naar dit werk ons allen duidelijk voor ogen staan. Bezien in het licht van die tekst, zal de Mattheus-Passion ons enkele uren innerlijk ontroeren door de grote kracht van zijn pure, waarlijk diep-doorleefde verklanking. Het is wel zeker, dat dan ook het „Wir setzen uns mit Tränen nieder" ons zal grijpen, door zuiverheid van intentie en goede voornemens.

De 8ste Maart brengen wij enkele werken van Joh. Brahms. De tweede Symphonie wordt wel eens de Pastorale van Brahms genoemd. Deze landelijke sfeer wordt het gehele eerste deel door bewaard, waarna in het Adagio de stemming triester wordt. Het derde deel is weer veel vrolijker van inslag. Let U hier eens op de hobopartij. Het laatste deel heeft een zeer opgeruimd karakter en brengt ons aan het einde een climax, die Brahms vakkundig en knap behandeld heeft.

De Feestouverture is geschreven op het muzikale materiaal van enkele studentenliederen. Van deze liederen is het vooral het Gaudeamus igitur dat ons treft door haar prachtige verwerking in de rijke instrumentatie en invallen.

Een werk, om een vrolijk gezicht bij te zetten.

Een week later brengen wij U twee werkjes van de grote Mozart. Wie kent niet die heerlijke muziek van „Eine kleine Nachtmuziek"? Niet minder heerlijk van muzikale smaak is het daarna volgende Serenata Notturna. Weer een Nachtmuziek dus. En het geheim van deze bekoorlijke melodieën schijnt toch wel alleen aan Mozart bekend te zijn geweest. Luisteraars tot de volgende maand.

I.S.

VERSLAG Filmliga Aruba 1955

Met recht kan het vijfde jaar van het bestaan van de Filmliga Aruba een Kroonjaar bij uitstek genoemd worden.

Zowel de normaalfilm als de 16 mm films welke vertoond werden, behoren tot de beste en meest vermaarde in de Europese filmwereld en velen ervan verkregen onderscheidingen op het filmfestival te Cannes of elders.

Het is dan ook een verheugend feit te constateren dat de belangstelling voor deze films steeds groeiende is, hoewel het bestuur een beroep blijft doen op haar ledenkern tot het propageren van het lidmaatschap van de Liga onder vrienden en kennissen ten einde de culturele waarde van deze films tot alle lagen der bevolking in Aruba te doen doordringen. Met een ledental van 218 zal het namelijk nog niet mogelijk zijn twee voorstellingen van een zelfde normaalfilm te geven zoals de Curacaose Filmliga dit met succes kan doen.

Het jaar 1955 werd ingezet met een herdenkingsprogramma van Mannus Franken met als hoofdfilm „Pareh, het lied van de rijst", een poëtische weergave van de prachtige natuur in Indonesie alsmede van de stemming en het dagelijkse leven van de inheemse bevolking.

Het hoogtepunt van de Franse filmindustrie en tevens de meest aangrijpende film van dit jaar was „Jeux Interdits" waarin, na het verlies van hun ou-

ders in de bombardementen door de Duitsers op de vluchtende Franse bevolking in de Junidagen van 1940, twee Franse kinderen met de dood vertrouwd geraakt, kun „begrafenisspel" spelen.

De andere uitstekende Franse films waren „La Pasion" waarin de vergiftiging van een echtgenote als enige oplossing tot het uit de weg ruimen van „het onverdragelijke" door de bewoners van het dorp waar de moord plaats vond, ook wegens de economische voordelen van de gemeente, luide werd toegejuicht; „Sans Laisser D'adresse" de ontnuchtering van de ongehuwde moeder die met behulp van de taxibestuurder door Parijs dwaalt om haar verloofde en vader van haar kind te vinden wanneer deze reeds getrouwd blijkt te zijn; „Souvenirs Perdus" vier verhalen over de geschiedenis van gevonden voorwerpen; „La Fete a Henriette" de 16e Juli in Parijs met de humoristische avonturen van Henriette en haar verloofde; „Nous Sommes Tous Des Assasins" de beste en meest aangrijpende film tegen het principe van de doodstraf; „Les Jeux Sont Faits" behandelende het leven van een man en vrouw die elkaar na hun dood in Parijs ontmoeten en nogmaals het leven op aarde mogen beleven mits gedurende de eerste 24 uren na terugkeer hun liefde volkomen zal zijn. Door milieu invloeden en andere belangen slagen zij hierin niet, zodat zij elkaar als doden wederzien; „La Vie Commence Demain" een philosophische weergave van Sartres; „Goupi Mains Rouges" het leven van een zonderlinge boerenfamilie vol complexen en intrigues; „La Vie en Rose" de geplaagde en verliefde leraar; „Quai Des Orfevres" alsmede „Dr. Knock" met Louis Jouvet en „Crin Blanc" de natuuropname van een ontstuimig ros.

De twee Italiaanse films „Il Capotto" enigzins dramatisch alsmede „Goede Morgen Olifant" van de Sica waren sterke speelfilms en zelfs beter dan de goede Italiaanse films welke verleden jaar door de filmliga vertoond waren.

„Kind Hearts and Coronets", „Encore", en „Hunted" waren weer typische vertegenwoordigers van de Engelse filmindustrie.

De Nederlandse films „Honger" en „Vrij en Onververd" gedeeltelijk clandestien opgenomen tijdens de bezetting in Nederland zijn uitstekende documentaires.

De verrassingen van het jaar waren de Zweedse film „Een Zomer Heeft Zij Slechts Gedanst" een romance in de bekoorlijke Zweedse natuur en de twee films van achter het ijzeren gordijn „Russisch Ballet" en „De Raad Der Goden". Beperkte eerstgenoemde zich tot de ware excellente Russische balletkunst, laatstgenoemde Oostduitse film behandelde de geschiedenis van de E. G. Farben in Duitsland van 1932 tot ongeveer 1948, een sterke speelfilm, zij het met een politieke achtergrond en met een propagandistische strekking.

Zoals reeds eerder vermeld gaf dit jaar ons filmwerken van een zo bijzonder gehalte dat de voortreffelijke herinnering aan Stichting Culturele Samenwerking aan wie de eer van de keuze der films toekomst steeds zal blijven voortleven en wij hopen van harte dat de nieuwe organisatie in Nederland welke de Sticusa is gaan vervangen een zelfde succes voor de filmliga zal weten te verkrijgen en steeds zal trachten het jaar 1955 te evenaren.

De Secretaris
J. E. Stenferkroes

THE GREAT ADVENTURE
(DET STORA AVENTYRET)

Productieleider en Geluidsregisseur: Nils Gustaf Orn. Muziek: Lars Erik Larsson. Manuscript, Camera, Montage en Regie: Arne Sucksdorff. Nederlandse tekstbewerking en Verteller: Wim Povel.

Dit is een onvergetelijke mooie Zweedse natuurfilm van Arne Sucksdorff. Natuurminnaars en kenners kunnen hun hart aan deze film ophalen waarin de jaargetijden in Zweden op meesterlijke wijze verfilmd worden. Door zijn knappe, aesthetisch aandoende natuurtaferelen, opgeluisterd door anecdotische details gaat ook de dierenfamilie voor ons leven, waarbij wij bekoord worden door de uitbeeldingen van het zich steeds weer verjongende, vernieuwende, in de strijd om het bestaan en tegen de elementen overwinnende leven.

Wij zien in deze film de harde werklijkheid van de moedervos die voor haar kinderen kippen moet stelen, het leven van de otter, de loerende lynx, de dansende en krijsende auerhanen, maar ook de imponerende stilte van een paar takken met een spinneweb, een twijg met een droppel, een stoppelveld en een bosrand. *(Verwacht in Maart)*

OPLOSSING VAN FEBRUARI
(Cultura voor de Jeugd)

Prijswinnaars van Februari: Ronald Malmberg, Mispelstraat 5, Oranjestad. Britta Lashley, Lago Heights 703. Cira Tromp, Bgr. 24 Noord.

De prijzen worden in de loop van de maand thuisbezorgd.

VAN DE REDACTIE

Met No. 12 is weer het einde van een jaargang gekomen, lezer(es) en voelen we ons een heel klein beetje als een sportster van de eerste grootte, die een nieuw record heeft gevestigd.

Toen Cultura zijn intrede deed op Aruba, is ons een kort leven voorspeld. Heel goed te begrijpen, na de vele pogingen van anderen om een tijdschrift uit te geven. Maar ziedaar. De baby van eerst is onderhand een flinke burger geworden en geniet een zekere achting bij het geïnteresseerde publiek.

Natuurlijk was dit zonder de steun van het C.C.A. niet mogelijk geweest. Maar daarnaast hebben vele anderen hun aandeel geleverd in de strijd om het bestaan. Zonder de adverteerders zou Cultura ook de kinderziekten niet te boven zijn gekomen. Dan is er de steun vanuit Holland en zijn daar de bijdragen van stille werkers voor een goede zaak.

Gaarne willen wij allen, die ons een goed hart toedragen danken voor hun steun en medewerking.

En wij....? Wij gaan maar weer heel gewoon verder. Tot No. 1 van de derde jaargang, lezer(es). En.... veel genoegen met Uw Cultura.

S.

PARIJS IN CIJFERS

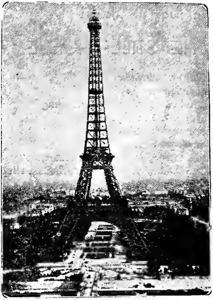
U begrijpt dat er in een wereldstad als Parijs, waar enkele millioenen principiele individualisten precies doen waar ze zelf zin in hebben, waar de wetten schijnen te bestaan om ze te kunnen overtreden en waar op iedere school en op ieder gemeentelijk gebouw met gulden letters staat dat de Li-berté het hoogste goed is- dat er hier nog wel eens het één en ander gebeurt dat eigenlijk niet mag. Nu vindt men dit, ook officieel, niet zo heel erg. Het leven zou immers onhoudbaar saai worden, wanneer iedereen even braaf oppaste. Maar toch moet er wel iets gedaan worden om die vrijgevochten burgers van Parijs nog enigszins in toom te houden. Deze zware taak rust op de schouders van 18.559 politie-agenten, die hun hoofdwartier hebben op het eiland in de Seine, waar ook de Notre-Dame staat.

Wanneer je in een stille straat zo'n Parijs agentje heel op zijn gemak ziet slenteren dan zou je kunnen denken dat deze beste man zich beslist niet behoeft te overwerken en dat hij een uitermate kalm bestaan leidt. Wat een vergissing! De arme kerels hebben het afschuwelijk druk. Dat is ook wel te begrijpen, wanneer je weet wat er in één jaar in deze grijze stad aan de Seine allemaal wordt misdaan. Het vorige jaar werden er liefst 44.278 personen gearresteerd. Wanneer men hen allemaal in het gevang zou willen zetten had men daar een hele avond voor nodig.

Er waren 141 bedelaars bij, wat niet veel is als u rekent hoeveel clochards er hun misere langs de straten slepen. En het is helemaal niets als men weet dat iedereen, die niet minstens 500 francs op zak heeft, wegens vagebondage kan worden ingerekend. Maar dat is één van die vele wetten, die pas gebruikt worden wanneer men iemand wil dwars zitten.

Nu legden de agenten ook de hand op 12.000 dametjes en 400 heertjes die maar niet precies konden vertellen hoe ze nu eigenlijk aan de kost komen. Dat zou ik wel kunnen verklappen, maar ik doe het niet want zij beoefenen een verboden beroep, dat Pigalle tot centrum heeft.

Het is beslist ook niet zo'n rustig idee dat er iedere nacht in Parijs op honderd verschillende plaatsen wordt ingebroken. En dat er vijftig auto's per week worden gestolen. Er is iedere week ook een Parijzenaar die op een goede avond zijn wagen ergens neerzet en die dan verder schoon vergeet hem weer

Eifeltoren. Parijs

eens te gaan halen. Maanden kijkt hij er niet meer naar om. Na een bepaalde tijd komt de kraanwagen van de politie de auto wegslepen. Hij gaat naar een grote garage waar een paar honderd vaak nog keurige automobielen staan, wier eigenaars nooit meer komen opdagen. Die vinden dat het verkeer al te druk is geworden en dat ze beter de métro kunnen nemen.

Maar wat moet je nu denken van die hoofdstedelingen die op een kwade dag helemaal uit de samenleving verdwijnen? Dit jaar zijn er al 3200 personen spoorloos verdwenen. Het zijn vaak mannen, die op een bepaalde avond ineens genoeg van hun vrouw hebben. Ze smeren hem dan, met het smoesje van cigaretten halen. Maar ze komen nooit meer terug. Zij vestigen zich in een andere stad en beginnen een ander leven. De politie vindt hem meestal wel maar wanneer de voortvluchtige heer niet wil wordt zijn nieuwe adres niet aan madame doorgegeven. Maar ruim 2000 burgers slagen er toch in, zo te verdwijnen dat het werkelijk is alsof ze er niet meer zijn. Enfin, daar schuilt steeds een drama achter, waar wij overigens niets mee te maken hebben.

In Parijs bemoeien de mensen zich heel weinig met elkaars particuliere leven. Vandaar dat deze eenzame mensen in deze grote stad eenzamer zijn dan

Vervolg blz. 16

Cultura voor de Jeugd

HET STILLE HUISJE

Dwalen over heiden
en door lage bosjes,
denkend aan geen enkel nuttig ding
fluitend zacht en blijde
blij en vrij en losjes
kwam ik plotseling
bij een huisje, doodstil en verlaten,
dat in schaduw van wat dennenbomen sliep -
waar het lang geleden
scheen, en heel tevreden -
zó stil — want alleen een geitje blaatte,
en een koekoek riep -

In die dagen zocht ik
al maar naar een kamer,
'k had al veel gewongen en gewikt -
„hier is stilte", docht ik,
„en niets is voornamer,
„niets is meer geschikt."
En wijl zwijgend kijken toch niet baat en
wijl ik graag in stille dingen mij verdiep,
tikte ik toen van buiten
even op de ruiten,
maar vergeefs — hoewel het geitje blaatte,
en de koekoek riep.

Ja, mijn ontvreden
tikken mocht niet haten,
't maakte zelfs de stilte dubbel diep -
't Scheen sinds lang geleden
gans en al verlaten,
't was of alles sliep -
„'t Is maar beter stille dingen stil te laten",
dacht ik, wijl ik dwalend weer verder liep.
En ik hoorde, achter
mij, maar nu wat zachter,
hoe het geitje blaatte,
en de koekoek riep.

A. Roland Holst.

Adriaan Roland Holst, één van onze grootste dichters, schreef over het algemeen erg moeilijk en vaak zelfs „duistere" gedichten. Hij zal wel nooit een populair dichter worden, maar het gedicht, dat we deze maand van hem afdrukken is zo simpel en tegelijkertijd zo bekoorlijk, dat wel iedereen, die het aandachtig leest, de charme ervan ondergaat.

Er staat een eenzaam huisje in het bos, de dichter, die wat loopt te dwalen ziet het plotseling en de verlatenheid en stilte vallen hem op. Dat er toch nog enkele geluiden zijn — het geitje en de koekoek — accentueert alleen het idee van verlatenheid. Dichters zijn vaak minnaars van de stilte en dus klopt deze dichter voorzichtig op de ruiten, maar beseft dan meteen ,dat zijn geklop alleen maar iets verstoort, dat beter met rust gelaten kon worden — 't Is maar beter stille dingen stil te laten —

Hij dwaalt dus weer verder en hoort in de verte nog het geroep van de koekoek en het geblaat van het geitje.

Ch. W.

DE OLYMPISCHE SPELEN

Deze overbekende wedstrijden zijn „uitgevonden" in Griekenland, ongeveer 750 jaar voor Christus. Men begon nogal eenvoudig, met hardlopen, wat later uitgebreid werd tot de vijfkamp, nl. springen, hardlopen, speerwerpen, discuswerpen en worstelen. Hier kwamen nog paardenwedstrijden en wedstrijden in de welsprekenheid bij. Zozeer waren deze spelen verbonden met het openbare leven, dat men de tijdrekening regelde naar de Olympiaden. De spelen duurden zeven dagen. Er werd echter begonnen en geeindigd met een dag van offers aan de Goden. Alle steden uit de toenmalige Griekse wereld zonden mededingers, soms zelfs vorsten. De roemruchte keizer Nero heeft ook meegedaan. Men kreeg op deze manier een buitengewoon internationaal publiek. Echter vrouwen hadden geen toegang. Dit was hen op doodstraf verboden. De voorbereidingen waren zeer plechtig. Over de Griekse wereld werd een heilig vredesverdrag afgekondigd voor de tijd dat men zich met de spelen bezig hield. Een commissie van tien werd ingesteld. Deze mensen regelden de voorbereidingen, hielden toezicht en vormden meteen de jury. De athleten waren vrije, niet veroordeelde Grieksen. Later werden ook Macedoniers en Romeinen toegelaten. Zij moesten zestig dagen voor de spelen een speciale traning volgen in Olympia zelf, op de plaats dus, waar de spelen gehouden werden. De olympische eed werd afgelegd, waarbij de athleet zich verbond, eerlijk en trouw de regels na te leven. De enige beloning behalve de eer was.... een olijftak. En de winnaar mocht van zichzelf een standbeeld laten oprichten. Het waren dus nog echte amateurs. Toch werd ook in die tijd onder invloed van betaalde sport en van weddenschappen de zuiver

sportieve sfeer vertroebeld. Omkoperij was ook in die dagen al bekend. Tenslotte werden de spelen door Keizer Theodosius op het einde van de vierde eeuw verboden.

En hiermee waren zij historie. Tot een Franse baron in 1894 een internationaal congres bijeen riep. Dit congres besloot tot wederinstelling van de spelen. Eensdeels als propaganda voor gezonde sport voor de jeugd (en in die dagen was enige propaganda allerminst overbodig) en van de andere kant zag men er een middel in tot internationale verbroedering. De eerste spelen werden weer gehouden in Athene in 1896 waar een Grieks schaarpherder de Marathonloop won. Alle verdere overwinningen gingen naar de Amerikanen. En dit bleef zo bij de volgende twee spelen. Amerika was op sportgebied verder ontwikkeld dan Europa. De sport beleefde echter een sterke oploei. Bij de spelen van 1912 in Stockholm waren al bijna vijfduizend deelnemers uit 27 landen. Door de wereldoorlog werd het 1924 voor men weer algemene spelen kon houden. De rust was zeker gunstig geweest voor de prestaties, want de meeste wereldrecords werden toen verbeterd. Sinds dit jaar houdt men de winterspelen apart. De redenen hiervoor zijn begrijpelijk, het voor wintersport vereiste klimaat is niet overal voorhanden.

Ook nu leggen de deelnemers de Olympische eed af, waarin zij verklaren eerlijk te zullen strijden; tot eer van het vaderland.

De vlag der Olympische spelen bestaat uit vijf ineengevlochten ringen van verschillende kleur, die de vijf werelddelen voorstellen.

——x——x——

NIEUW RAADSEL

Hij werd geboren op 22 Februari 1857 te Londen. Als militair verbleef hij in Engels Indie en in Canada. In dit laatste land leerde hij andere opleidingsmethoden voor militair kennen, dan de bestaande drilmethoden, nl. die volgens de scoutbeginselen. In Zuid Afrika, tijdens de Boerenoorlog behaalde hij grote successen. Engeland zag in hem de ideale sportsman. In 1908 richtte hij de padvindersbeweging op volgens militaire en indiaanse paedagogische beginselen. Hij bleef chief scout van alle padvinders over de hele wereld, en stierf in Kenia in 1941. Wie was deze man?

Oplossingen, met vermelding van naam, adres, leefijd en school aan P.O. Box 216, San Nicolas. Op vijftien Maart sluit de inzendingstermijn. Onder de goede oplosser worden drie boeken verloot.

ONZE MUZIEKALE PRIJSVRAAG No. 2

Aan het flinke aantal oplossingen te zien, was het vinden van de antwoorden op de vragen in het Januarinummer blijkbaar maar kinderspel. Er waren natuurlijk toch weer enkele foutieve antwoorden, maar dat was te verwachten. Van de andere kant schuilen er onder jullie vast en zeker een aantal toekomstige musicologen van formaat. Vooral op het gebied van de opera schijnen jullie goed thuis te zijn.

Met het strijkkwartet zaten nog enkelen voor een onoplosbare puzzle. Immers de contrabas hoort door niet bij. Onder strijkkwartet verstaan wij: viool 1 en 2, altviool en cello.

Verder heeft Mozart heus geen vioolmethode geschreven. Dat deed zijn vader Leopold. Ook behoort de blokfluit niet tot de normale bezetting van een orkest. Dat was vroeger, in Bach zijn tijd, wel het geval.

En hier is dan de naam van de gelukkige, die het éne boek krijgt toegezonden. Nauuurlijk een boek over een musicus. Mej. Agatha Erasmus, Maria-College. Klas 9a.

Ziezo, jongelui en nu maar weer je geluk beproefd op de volgende serie van tien. Inzendingen aan het adres van de Redactie, Venezuelastraat 23, Oranjestad.

1) Noem eens drie componisten, die een Requiem geschreven?
2) Noem eens tenminste vier componisten wier namen met een M beginnen?
3) Wie is de componist van de „Mattheus-Passion"?
4) Wat is een Praeludium?
5) Welke drie opera's van Puccini zijn wereldberoemd geworden?
6) Welk instrument is groter: een dwarsfluit of een piccolo?
7) Waardoor is Hugo Wolf vooral bekend geworden?
8) Hoe heet het werk, waarin Beethoven een Nederlandse heldenfiguur uit de 80-jarige oorlog muzikaal heeft getekend?
9) Als je de naam Hongaarse Rhapsodie hoort, denk je dadelijk aan...., maar bij de naam Hongaarse Dans denk je aan....
10) Wat is eigenlijk de variatie-vorm in de muziek?

Dat zijn ze dan en je weet het, als je vastzit vraag je gerust aan anderen. Veel succes!

J. J. S.

Dansende Bezoekers van achter het IJzeren Gordijn

(Slot)

Russen en Bulgaren

Eveneens bijzonder spectaculair maar voor het overige teleurstellend daarentegen was een jaar geleden ongeveer de kennismaking met de Russische volksdansgroep Berjozka, hetgeen „Berkenboompje" betekent. Ook hier werd uit oude tradities geput, maar zodanig was daarbij het vertoningsaspect hoofdzaak geworden en overheerste een strakke discipline de natuurlijkse bewegingsdriften, dat men soms meer van een exercitie dan van een voorstelling kon spreken. Alle passen waren haarfijn, tot op fracties van centimeters en seconden uitgekiend. Zelfs het kirren van plezier leek op commando te geschieden. Over het algemeen was de choreografie bijzonder goed te noemen, vooral als men bedenkt hoe weinig passen er uiteindelijk ter beschikking staan. Evenals in talrijke Russische films werd men vrij onaangenaam getroffen door de suikerzoete kleuren van de costuums en de ouderwetse opmaak der gezichten. Al met al was het een aangename voorstelling, die niemand iets nieuws heeft geleerd. Veel interessanter was de kennismaking met een Bulgaarse dansgroep. De dans heeft in Bulgarije geen langdurig verleden. Een eigen volkskunst ontstond pas na de Turkse overheersing met de ontwaking van nationale gevoelens in de achttiende en negentiende eeuw. Talrijke vreemde invloeden bleven erin nawerken. In de dansen, die treffen door een bijzondere verfijning, die nooit zoals bij de Griekse tot verveling aanleiding geeft komen allerlei facetten van het gemeenschapsleven tot uiting, waarbij de pantomimische nabootsing van verrichtingen op het land of bij de jacht een opvallend grote rol spelen. Door het wedstrijdelement (overblijfselen van het erotisch ritueel van de oudheid) bestaat er een ruime gelegenheid tot het demonstreren van bijzondere behendigheid of van imponerend uithoudingsvormogen. Het is veelbetekend, dat het de mannen zijn, die steeds nieuwe en soms opwindende rhytmische variaties bedenken. De vrouwen zoeken bescherming bij elkaar en vormen de voor bijna alle volksdansen typerende kringen en rijen, waarmee zij geometrische figuren uitvoeren, verder zorgend voor gracieuze versieringen. Vele van deze patronen worden als het ware herhaald in de borduursels van de zeer fraaie costuums, soms opgesmukt met vergulde lovertjes. De bijbehorende

Macedonische Mannendans

zang laat een wonderlijke mengeling van Gregoriaanse en Slavische muziek met Oosterse rhythmen horen. Ook de titels van de liederen herinneren aan alledaagse voorvallen.

Hongaren en Joegoslaven

Het Hongaarse Volksballet vertoont met het Bulgaarse veel verwantschap, maar het is meeslepender, heftiger van aard — en eveneens pas ontstaan onder aanmoediging van hogerhand. De leider en choreograaf Miklos Rabai heeft mij verteld hoe hij bij de compositie van zijn dansen te werk gaat en het is misschien wel interessant dat te vernemen. Om te beginnen dient men te weten, dat hij zijn carrière — die hem de hoogste Hongaarse onderscheiding, de Kossuthprijs, heeft bezorgd — heel eenvoudig begon als surveillant in een folkloristisch museum. Daar kreeg hij de smaak voor oude instrumenten van het platteland te pakken en gaandeweg trok hij de boer

op om door aankopen zijn particuliere verzameling uit te reiden. Op zijn zwerftochten leerde hij tevens de oude dansen kennen, waarvan hij de voornaamste passen en figuren zo goed mogelijk noteerde. In 1946 maakte hij zijn eerste choreografie met een groep studenten. Zijn werk trok direct de aandacht en daardoor kreeg hij hoe langer hoe meer aanvragen om dit voort te zetten en uit te breiden.

Toen de communistisch geworden staat in 1950 het Hongaarse Volksballet in het leven riep, werd hij tot directeur van de dansafdeling benoemd. Van tijd tot tijd trekt hij er nu met een filmcamera op uit om in afgelegen streken de nog in zwang zijnde volksdansen vast te leggen. De daarvan nauwkeurig gecopieerde bewegingen vormen het ruwe materiaal waarmee hij vervolgens aan het werk gaat. Met de aldus verkregen motieven vormt hij namelijk composities en tafrelen. Laat men de dorpsbewoners later zo'n „ballet" zien, waarin hun dansgewoonten zijn verwerkt, dan komt het nogal eens voor dat zij er niets van herkennen! En toch zijn, volgens de heer Rabai, met zorg de meest karakteristieke en waardevolste elementen behouden.

De dansen van de jonge vrouwen zijn wederom eenvoudig en ingetogen, ze hebben over het algemeen een vriendelijke waardigheid zou men kunnen zeggen. De dansen van de mannen zijn veel expressiever en hebben menigmaal een helhaftige allure. Zijn bij de Polen en Russen de sprongen het meest karakteristiek en bij de Balkanvolken de passen, bij de Hongaren vindt men alle elementen, ook het hurken en draaien, in een gelijkwaardige verhouding terug. De meeste dansen beginnen langzaam, maar geven al heel gauw een steeds dynamischer wordende ontlading van temperament te zien. Dat is dus net als bij de over het algemeen beter bekende instrumentale muziek, die door tal van zigeunerorkesten over de gehele wereld wordt verspreid. Natuurlijk zijn er wezenlijke verschillen tussen de zigeunersdansen en die van de eveneens zeer viriele en veerkrachtige herders uit de poeszta. In de lyrische duetten treft een merkwaardig aristocratisch element. Het is onmogelijk de programma's tot in onderdelen te bespreken. Één uitzondering moet echter gemaakt worden voor een uit het begin van de negentiende eeuw daterende recruteringsdans. Het is een herinnering aan de ronselpartijen door Franse huzaren, die hun wervingsacties de vorm gaven van uitbundige danspartijen, waarbij rijkelijk wijn werd geschonken. Wie zich in de roes van het ogenblik uit de gelederen van zijn makkers losmaakte en zich in de kring waagde, werd als gerecruteerd in het Franse leger

Hongaarse Flessendans

beschouwd. Eens schijnt zo'n wild feest drie dagen en drie nachten te hebben geduurd, met dertienhonderd dienstnemers tegen wil en dank tot resultaat!

Maar de interessantste en boeiendste volksdansen van de andere kant van het Ijzeren Gordijn, zoals men de politieke scheidslijn door Europa aanduidt, zijn toch de diverse Joegoslavische geweest, hier door verscheidene staatstheaters (uit Beograd of Belgrado en Zagreb) getoond. Joegoslavië bezit nog altijd een in de dorpen der bergen en laagvlakten levende folklore, mede doordat tachtig percent van de bevolking in de bergen woont. Het platteland is er de schatkamer van de volkskunst. Oorsprong en typen der dansen hangen samen met de zeer bewogen historie, met de aardsrijkskundige ligging en andere factoren, maar bij alle verschillen en sporen van vreemde invloeden overweegt toch het Slavische karakter. Bij de dansen uit de vruchtbare gebieden van het Noorden treft onmiddellijk de vrijmoedige levensvreugde. Ook speelt het wedstrijdelement er een grote rol in: de mannen trachten elkaar te overtreffen om de bewondering en daarmee de gunsten van de meisjes te verwerven. Onstuiming en met een sterk erotische inslag zijn de veel uithoudingsvermogen vergende dansen uit de streek van de Dalmatische kust, waar een Italiaanse zwier heerst: amoreuze spelen, soms overgaand in gedanste pantomime. De serieuze dansen komen meestal uit de bergstreken, waar de mensen zwaarmoediger zijn. Dikwijls zijn ze waardig en trots met een sterk gevarieerd rhythme.

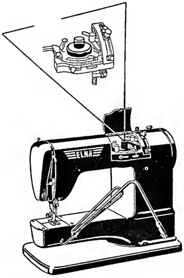
De veelkleurige verscheidenheid, veroorzaakt door langdurige en afwisselende vreemde overheersingen, maakt de Joegoslavische volksdans tot een voortdurende lust voor het oog. Mede omdat men in deze folklore zoveel herkent, dat tot gemeengoed van Europa behoort.

David Koning.

Zijn er onder onze jeugdige lezers(essen) nog, die me kunnen helpen aan de tekst en zo mogelijk de melodie van Arubaanse kinder- en/of speeliedjes? Ik ben met alles tevreden, dus denk niet zo gauw, dat het niets is. Je weet het adres. Venezuelastraat 23. Oranjestad.

RADIO-PROGRAMMA VOOR MAART

1 Maart:	Letterkundige Rubriek o.l.v. T.J.M. Versteeg Klassieke Muziek: Joh. Seb. Bach: Concert voor 2 violen in D. Orgelmuziek.
6 Maart:	Operamuziek: „Faust" van Charles Gounod. Eerste deel.
8 Maart:	Klassieke Muziek: Joh. Brahms: Symphonie No. 2 Academische Feestouverture.
13 Maart:	Lezing Volksuniversiteit Aruba: Thomas Moore Operettemuziek.
15 Maart.	Letterkundige Rubriek o.l.v. T.J.M. Versteeg Klassieke Muziek: W.A. Mozart: Eine kleine Nachtmusik Serenata Notturna Adagio in E.
20 Maart:	Operamuziek: „Faust" van Charles Gounod. Tweede deel.
22 Maart:	Joh. Seb. Bach: Mattheus-Passion.
27 Maart:	Joh. Seb. Bach: Mattheus-Passion. (vervolg)
29 Maart:	Joh. Seb. Bach: Mattheus-Passion. (vervolg)
3 April:	Operamuziek: „Faust" van Charles Gounod. Laatste deel.

ELNA

waar ook ter wereld. Dit is ook wel de oorzaak dat er dagelijks tien ongelukken een einde maken aan hun leven.

Nu vind ik het ook wel triest te moeten vertellen dat er jaarlijks honderd en vijftig autobestuurders tegen een verkeersagent oprijden. Dat mag hier niet, zodat deze respectloze lieden hun rijbewijs werd afgenomen. Waren zij tegen u of mij opgebotst dan zou het hen niet afgepakt zijn. Waaruit weer blijkt dat de Egalité, die ook op alle scholen en de gemeentelijke gebouwen wordt vereerd, wel een kleine toespeling toestaat.

Nonchalant zijn we hier ook. We hebben aan zovele zaken te denken dat we erg veel verliezen. Dit jaar deden 300.000 Parijzenaars aangifte iets ergens te hebben laten liggen. Het meeste vergeet men in de métro. In 1954 vond men in deze onderaardse tram alleen aan bankbiljetten een bedrag van bij elkaar honderdduizend gulden.

De politie arresteerde ook 5500 loslopende zwervershondjes, waarvan er helaas 2000 naar de eeuwige jachtvelden werden gezonden. Dat is natuurlijk gemeen, maar als er na veertien dagen geen baas komt opdagen kan men ze toch ook niet zo maar loslaten in de jardin du Luxembourg. Die tuin is voor de kindertjes en zo moet dat blijven ook.

Laatst was er een monsieur op jacht gegaan in het Luxembourg. Hij sloop achter zijn geweer door de struiken om een konijntje te kunnen verschalken. Maar de spitse politie verschalkte hem en zette hem eventjes in de bak.

Voorts kregen ook nog dertien piloten een „contredanse" (bekattering) omdat zij met hun sportvliegtuigjes rakelings over de Eiffeltoren wilden scheren. Ook dat mag helaas niet, zodat zij negen gulden boete moesten betalen. Acht heren die in het openbaar verklaarden dat het leger een waardeloze geldwolf is, moesten ook negenhonderd francs aan de politie geven. Je mag voor de radio, de televisie, in de cabarets en schouwburgen met alles en iedereen de draak steken, maar op straat kan dat niet getolereerd worden.

De agenten, die men hier algemeen les flics noemt, moeten er steeds voor zorgen netjes gekleed te zijn. Het ideaal is keurig maar zuinig. Wie in vijf jaar tijd niet meer dan één pantalon verslijt, krijgt een premie. (Zoals er laatst een straatveger een premie van vijftig gulden heeft ontvangen omdat hij twee jaar lang met dezelfde bezem heeft gewerkt. Dit systeem spaart het materiaal, maar het tempert de werklust).

Ieder jaar krijgen 5000 agenten een nieuw uniform. Maar, las ik in een officieel geschrift, dit jaar zijn er ook 1000 paar klompen aan de ordebewaarders uitgedeeld. Zeker om er bootjes van te maken voor hun kinderen, want ik heb nog nooit een agent de police op klompen gezien.

Goed, laten we de Parijse flics (spreek de man nooit zo aan, want het is nog onvriendelijker dan diender) verder maar rustig aan hun werk laten om de Parijzenaar zelf eens op de keper te nemen. Wanneer monsieur Dupont het dorstige plan zou opvatten iedere dag een glas te gaan drinken in een andere kroeg dan had hij twintig jaar nodig om alle café's met een bezoek te vereren. Voordien zou zijn lever natuurlijk reeds lang beginnen te protesteren. Dit heeft tot resultaat dat er ook nergens méér apothekers zijn dan in de Franse hoofdstad. U kunt tien jaren lang dagelijks een andere esculaap kiezen en dan bent ge nooit twemaal bij dezelfde geweest. Voor iedere vijtig gezinnen is er één kruidenier, maar er is slechts één kerk per 16.000 Parijzenaars.

Mocht u toneelspeler van uw vak zijn, weet dan dat u hier 14.000 collega's hebt. Dit is een vak waarbij de vraag veel en veel kleiner is dan het aanbod. Van die 14.000 hebben er slechts een goede duizend regelmatig werk. Bij de 60.000 schilders is de zaak nog moeilijker: 99% van hen kan van de kunst niet leven. Met de 37.000 kellners is dat schrikbarend veel beter gesteld. Zij kennen geen werkloosheid en over het algemeen verdienen zij, ook in de kleine bistro's enorm veel geld.

Voorts is er hier ook nog een leger van lieden, die concierges heten. Hun syndicaat telt 70.000 leden. Het zijn machtige en meestal onuitstaanbaar lastige personages, die van hun donkere loge uit de komende en gaande man bespieden, die alles van iedereen weten en die iedereen door fooien te vriend tracht te houden. Veel verdienen doen ze niet, maar het is de gewoonte hen aan het einde van het jaar een enveloppe te geven met een bedrag gelijk aan een maand huur. Hun stuursheid en hun onvriendelijkheid zijn spreekwoordelijk. Men tracht dit wat te verbeteren door eens in het jaar heel officieel de beminnelijkste concierge te verkiezen, die dan van de prefect van politie een zilveren bezem plus een zoen ontvangst.

Het is in Parijs ook heel erg moeilijk huispersoneel te vinden. Toch zijn er nog liefst 90.000 huisknechten; die in een keurig livrei voor dienstmeisje spelen.

Wanneer u nog niet genoeg hebt van al die cijfers,

moet het me nog even van het hart dat de paarden, koeien, varkens en schapen, die men hier jaarlijks opeet achterelkaar opgesteld een sliert zouden vormen van Amsterdam naar Moskou. 900.000.000 liters wijn spoelen ieder jaar door de stoffige kelen en er wordt ongeveer net zoveel benzine gebruikt. Een liter pinard en een liter benzine kosten ook hetzelfde. Maar de ene vloeistof smaakt wat beter dan de andere.

Tenslotte wil ik u ook nog even waarschuwen: er botsen in Parijs ieder uur zes en twintig auto's tegen elkaar op en er breekt ieder uur een brand uit. Wij betreuren dit allemaal diep en denken er soms in stilte aan. Maar zonder al deze inbraken, moorden, branden, zonder de lichtzinnige dametjes en hun strenge beschermers, zonder die honderdduizenden gevonden voorwerpen en zonder die spoorloos verdwenen helden zouden de 18.559 Parijse politie-agenten niets te doen hebben. Een ledigheid is des duivels oorkussen.

Jan Brusse.

HEET VAN DE NAALD

Deze keer wil ik U niet lastig vallen met een gedetailleerde bespreking van enkele platen. Nee, discophiel, ik wil alleen maar Uw aandacht vestigen op enkele voorradig zijnde opnamen bij de plaatselijke handel.

Een bezoek aan Valen in de Nassaustraat bood me vele verrassingen. Deze platenzaak is momenteel uitstekend voorzien in de afdeling Klassieke Muziek en het is welhaast ondenkbaar, dat een liefhebber van goede muziek daar met lege handen vandaan gaat. Vanaf Bach tot en met de Modernen kan hij daar zijn keus maken. Er lagen daar enkele juweeltjes. B. V. Mozart's: Klarinet-concert, van Händel: 2 Orgelconcerten, van Beethoven: verschillende symphonieën. Dan was er muziek van Bruckner, Debussy, Sibelius, Ravel, Prokofieff, Joh. Strauss Jr, etc.

En mocht U naar muziek uitkijken, die vooral betrekking heeft op de Lijdenstijd, dan vindt U er ook zeker enkele mooie opnamen. Ik denk b.v. aan Bach's: Paascantate, Paasliederen van het Robert Shaw Koor, het Te Deum van Bruckner, en een zelfde werk van Verdi.

Het kan natuurlijk best zijn, dat U toch bot vangt, als U daar binnen gaat. Maar dan komt dat alleen maar omdat U deze keer iets te laat was.

Zoekt U het in het opera-genre, dan kan ik U een bezoek aan A.B.C. Store van harte aanbevelen. Het grote verschil is vooral, dat het een kwestie van de financiën is. En die factor mag niet verwaarloosd worden. Natuurlijk heeft ABC-Store ook andere muziek te bieden. Doch ook dan blijft er nog het prijsverschil, dat zo vaak een beslissende rol speelt

U ziet het, luisteraar, keus genoeg. Maar heus, wacht U niet te lang. Er liggen op dit terrein vele kapers op de loer.

Mocht U toch pech hebben, dan doet U het verstandigste een exemplaar te bestellen. Mijn ervaring is, dat U dan meestal na een week of drie, soms vier, de gewenste plaat thuis in de kast hebt liggen. En dan is het natuurlijk maar een koud kunstje om heel vaak van die mooie muziek te genieten en te leren.

S.

Lezingen Volksuniversiteit

(Voor de data zie men het Radioprogramma)

1 Thomas Moore
2 Wat een leek van hypnose behoort te weten I
3 Wat een leek van hypnose behoort te weten II
4 Columbia ontwaakt I
5 " " II
6 Automatisering in de industrie (serie van 4)
   a 1 De technische kant I
   b 2 " " " II
   c 3 De sociaal economische kant
   d 4 De menselijke aspecten.

Het Arubaans Symphonie Orkest

In Februari herdacht dit jonge, maar levenslustige orkest het éénjarig bestaan. Dat er in dat eerste jaar heel wat werk werd verzet moge blijken uit het feit, dat vier officiële concerten werden gegeven en daarnaast drie jeugdconcerten, toegelicht door de dirigent.

Voor 1956 staan wederom 6 jeugdconcerten op het programma. Daarnaast wordt er hard gewerkt aan het programma voor het eerstvolgende concert in Oranjestad. Dit zal waarschijnlijk samenvallen met het tweede lustrum van de Arubaanse Kunstkring. Zeer waarschijnlijk zal dan een solist uit Venezuela met het orkest optreden.

Nogmaals doet het orkest een dringend beroep op muzikanten zich bij het orkest aan te sluiten. Eendracht maakt ook hier macht. En wat nog voornamer is... meer en betere muziek.